

17-17-12 =

H
C
EMMANUELIS
ALEXANDER PEGAS,
JURISCONSULTI LUSITANI
TRACTATUS
DE COMPETENTIJS,
IN PARS ARCHIEPISCOPOS, &c.

H

D

18

18

D. D. EMMANUELIS
ALVAREZ PEGAS,
JURISCONSULTI LUSITANI
TRACTATUS
DE COMPETENTIJS,
INTER ARCHIEPISCOPOS, &c.

D. D. EMMAIIVUENS
ALVARO REGA
JURISCONSULTANTIANI
TRAGTUS
DE COMPETENTIS
INTER ARGENTINOS, &c.

D. D. EMMANUELIS
ALVAREZ PEGAS,

JURISCONSULTI LUSITANI,
IN SUPPLICATIONIS SENATU CAUSARUM

Patroni, & Mitræ Archiepiscopalis tam Ulyssiponenſis
quàm Bracharenſis Procuratoris, ac etiam Sanctæ
Bullæ Cruciatæ Promotoris.

TRACTATUS
DE COMPETENTIJS
INTER ARCHIEPISCOPOS,

EPISCOPOSVE, ET NUNTIIUM APOSTOLI-
cum cum potestate Legati á latere; & de eorum potestate.

DE FORO ETIAM EXEMPTORUM,
Et ubi conveniri debeant.

EDITIO ALTERA; CUI ACCEDIT EJUSDEM AUTHORIS OPUSCULUM DE
ſimultanea libera, aut turnaria Beneficiorum proviſione, Sede Papali vacante.

EMINENTISSIMO, AC REVERENDISSIMO PRINCIPI

JOANNIDA MOTTA,
S. R. E. CARDINALI.

SUMPTIBUS LAURENTIJ MORGANTI
Bibliotecarij Illuſtriſſimi, ac Reverendiſſimi

D.D. THOMÆ DE ALMEIDA

PATRIARCHÆ I. ULYSSIPONENſIS

ULYSSIPONE OCCIDENTALI,

Ex Typographia ANTONIJ PEDROZO GALRAM.

Cum facultate Superiorum, & Regali Privilegio. Anno M. DCC. XXVIII.

18
18a)

D. D. EMMANUELIS

ALVAREZ PEGAS

JURISCONSULTI LUSTANI
IN SUBPLICATIONIS SENATU CAUSARUM

Baroni, & Mitis Archiepiscopi cum Ulyssiponenfis
Guam Barchanensis Procuratoris, ac etiam Sanctae
Bulle Cruciate Promotoris.

TRACTATUS

DE COMPETENTISS

INTER ARCHIEPISCOPOS

EPISCOPOSVE, ET MUNIUM APOSTOLICE
cum cum potestate Legatis laicis de eorum potestate

DE FORO ETIAM EXEMPTORUM

Et ubi convenit debeat.

EDITIO ALTERA, QUI AGGREDITUR FURIBUS AUCTORIS OPUSCULUM
simulacris libris, aut tunc in Barchanensi provisione, Sede Papali vacante.

EMINENTISSIMO, AC REVERENDISSIMO PRINCIPALI

JOANNI DAMOTTA

S. R. E. CARDINALI.

Consuetudine exarsit cum vera Religione ejusdem Principis Eminentiissimi.

COMPTIBUS L. NUR ENVIY MOR GAVTY
Bibliothecae Illustrissimi, ac Reverendissimi

D. D. THOMAE DE ALMEIDA

PATRIARCHE I. ULYSSIPONENSIS

ULYSSIPONE OCCIDENTALI

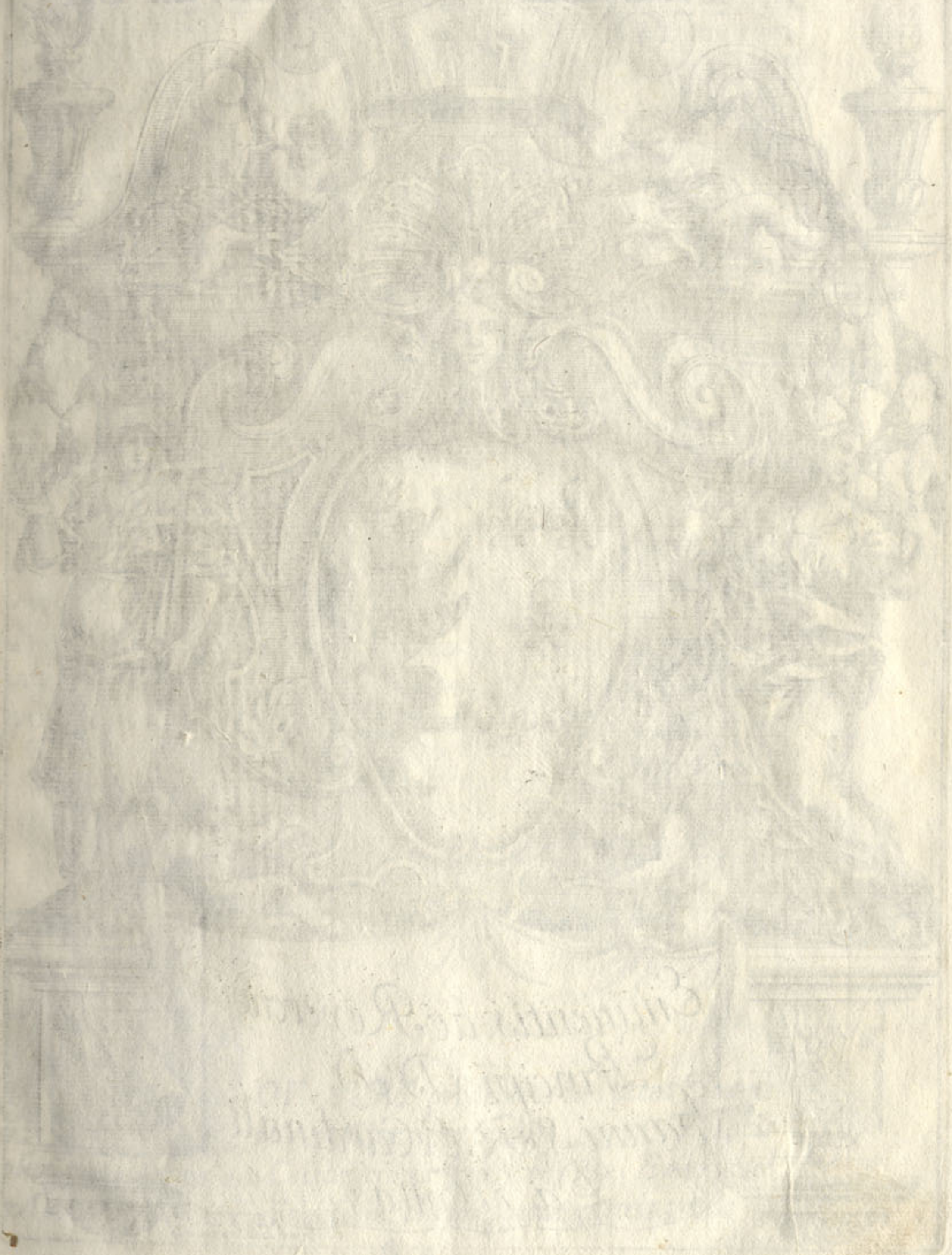
Ex Typographia ANTONII PEDROZO GARRAM.

Cum facultate superiorum, & Regali Privilegio. Anno M. DCC. XXVIII.

EMINENTISSIMO

AC REVERENDISSIMO

Emmanuel de...
de...
de...
de...

Eminentis. ac Reverendis.
Principi D. D.
Ianni S. R. E. Cardinali
Da Motta.

Miguel Le Bouteux f.

**EMINENTISSIME,
AC REVERENDISSIME PRINCEPS.**

NOVAM proditurus in lucem Tomus
ille de *Competentijs*, quem Gallicis
olim typis supposuit Celeberrimus *Furisconsultus* *Emmanuel*
Alvarez Pegas *Eminentiam* Tuam sponte quaerit; tum ut

prorius remaneret; non enim habet latitudinem illius, ut non obstante restrictione utile adhuc in aliquo remaneat. Neque putes etiam huiusmodi privilegium restringi *in dicto* §. dum dicitur, quod si monachi sic privilegiati destinentur, & transeant ad alia Monasteria subiecta Ordinatio, ipsi in eos exercere possint jurisdictionem suam, etiam quoad prædicta, scilicet excommunicando, interdicendo, &c. Nam respondetur textum habere locum quando monachis certi monasterij, veluti Sancti Vincentij extra mœnia hujus Civitatis illud privilegium est concessum; quod si monachi illius monasterij esse desinant per translationem in aliud etiam ejusdem Congregationis, privilegium amittunt: & si illud monasterium ad quod fuerunt translati, subiectum sit Ordinatio, poterit ille, non obstante privilegio, quod jam cessat sive suspenditur, contra monachum, tanquam contra sibi subditum, nec privilegiatum procedere. Tandem respondetur, immò ex dicto textu *in §. In eos*, posse benè deduci argumentum suadens textum illum in principio loqui de exemptione ratione personæ, siquidem dictus §. *In eos*, quasi limitando decisionem de qua in principio, agit de privilegio personali, cum exceptio de regula esse debeat, ut deducitur ex textu *in l. Nam quod liquidè, §. fin. ff. de pen. leg. cum traditis per Covar. var. lib. 2. cap. 5. num. 4.* & ibi Faria *in addit.*

18 Neque tandem in contrarium facit argumentum, quod deducere conatur Sanch. *dict. num. 25.* ex Sacros. Concil. Trident. *sess. 7. de reformat. cap. 14.* considerans decretum illud innovans decisionem textus *in dict. cap. 1.* non decernere semper puniendum per Ordinarium Religiosum extra claustra monasterij delinquentem; quod generaliter fieri deberet, si dictum cap. 1. loqueretur de Exemptis ratione personarum; ac per consequens concludendum, dictum cap. 1. de ea exemptione non agere, sed de illa quæ ratione loci concessa est. Nam facillimè respondetur textum *in dict. cap. 1.* non loqui de exemptis Religiosis, ij enim subduntur suis Superioribus

Regularibus, & ab ipsis puniuntur per viam regulæ; unde in illis non procedebat dispositio dicti capitis 1. quod satis patet ex citato Sacros. Concil. decreto; nam quando voluit assignare casus in quibus statuit Regulares exemptos ab Ordinatio puniri, vel coram eo conveniri posse, usum est dictione, *addendo*; quasi dicat, de novo addimus, quod Religiosi exempti, & extra monasteria degentes in casibus hîc expressis possint coram Ordinarijs conveniri, tanquam Sedis Apostolicæ delegatis, quamvis in istis casibus exempti Religiosi sua uterentur exemptione, non obstante restrictione, de qua *in dict. cap. 1.* quæ locum non habet in exemptis Religiosis, qui suos habent Superiores, coram quibus conveniri aliàs debent, exceptis casibus, in quibus remanent subiecti Archiepiscopis, aut Episcopis, ut infra.

Viso de foro Exemptorum ratione 19 personæ, attento tempore Sexti Decretalium, videamus quid circa hoc disponat S. Concil. Trid. Et quidem illud *dict. sess. 7. de reformat. cap. 14.* addit restrictionem dicti capitis 1. disponentis quod Clerici sæculares aut regulares extra monasterium degentes in civilibus causis mercedum, & miserabilium personarum conveniri possint coram Ordinarijs (scilicet locorum ubi domicilium habent, quamvis aliàs ratione domicilij, ut supra diximus, etiam attento tempore, aut decisione dicti capitis 1. coram Ordinarijs locorum domicilij tantum conveniri non possent;) etiam si iudicem certum, coram quo conveniantur, in partibus deputatum habeant: in alijs verò, scilicet causis, si ipsum iudicem non habuerint, conveniantur coram Ordinarijs locorum, &c. ubi supra.

Constat ergo per illud decretum amplius adhuc restringi Exemptorum privilegium in causis civilibus secundum prædictam distinctionem causarum, & terminorum, in quibus habent vel non iudices in partibus.

Manet ergo hodie Exemptos non regulares, qui iudices in partibus non habent, in causis civilibus conveniendos esse coram Ordinarijs, imò etiam si illum habe-

habeant; si tamen causæ fuerint mercedum, vel miserabilium personarum.

22 De exemptis autem Regularibus si intra monasteria degant, nihil innovat S. Concil. si autem extra monasteria degant, eadem quæ de Exemptis sæcularibus diximus, in eis locum habent: degentes autem extra monasteria apud nos sunt sicut plures Militiarum professi clerici, de quo latè vide Scan. *in propugn. sacr. Religion. Milit. discept. 13. cap. 11.*

23 Videamus nunc de Exemptis regularibus, de quibus suprà separatim agere promissimus. Et primò advertendum & notandum est maximè, ut suprà innuimus, decisionem textus *in dict. c. Volentes* & in dicto Sacros. Concil. locum non habere in exemptis Religiosis, qui necessariò habent suos Superiores coram quibus conveniantur (si aliquis casus consideretur, in quo in civilibus Religiosus subditus, & professus tanquam persona particularis possit stare in iudicio,) & puniantur in delictis: quod apertè censuit S. Congreg. in declaratione adducta per Barbof. *de potest. Episcop. alleg. 105. num. 23.*

24 Et ratio est patens; nam cum habeant suos ordinarios Superiores, non est cur dubitetur an coram alijs Ordinarijs possint conveniri in casibus non exceptis: nec eis accomodari potest ratio, aut decisio prædictorum jurium de eis expressè non loquentium.

25 Unde non video quâ ratione ductus Sanch. *dict. cap. 9. dub. 1. num. 24.* quærat utrum Religiosi virtute textus *in dict. cap. 1.* conveniri possint coram Ordinarijs ratione delicti, sive contractus; & resoluat non posse, quia textus ille non restringit exemptionem personalem, de qua ille textus agit; supponens quod si de ea ageret (quod nos certum putamus, & tamen negamus comprehendere Religiosos) illa dispositio Religiosos comprehenderet, prout putavit apertè Tamburinus *de jur. Abb. 3. part. disp. 5. quæst. 11. n. 92.* dicens quod Religiosi ratione rei sitæ vel contractus possunt conveniri coram Ordinarijs, ex textu *in dict. cap. 1.* Minus video, qua ratione nifus dicat Guttier. *practic. lib. 3. quæst. 10. n. 2.* Reli-

Pars I,

giosos ex decreto S. Concil. Trid. *dict. sess. 7. cap. 14.* conveniri posse coram Ordinarijs, si iudicem in partibus non habeant; vel si cum habeant, causa fuerit mercedum, vel miserabilium personarum: nam ut *num. præcedenti* consideravimus, nihil statuit de degentibus intra, sed tantum de degentibus extra monasteria.

Deinde adverto, quod quamvis in 26 privatis personis Religiosorum exemptorum quæ dicta sunt sine exceptione procedant, tamen quando ipsa monasteria conveniuntur, sive eorum Superiores, tanquam tales, cessat dicta ratio; cum neque conveniri possint apud seipfos, neque ipsi possint esse iudices in causis suorum monasteriorum; sunt enim tanquam propriæ, & succedit regula rubricæ Codicis *ne quis in sua*, & Ord. *lib. 3. tit. 24* & ibi uterque Barbof. unus *in collect.* alter *in remiss.*

Sed oritur duplex difficultas: Prior 27 est, qualiter verificari possit, quod in civilibus agatur contra Religiosum? Nam ut suprà dicebamus, ipse nec bona, nec jura habere potest, nec personam standi in iudicio habet, ut tenet Virgil. *de legitum. personæ cap. 23. n. 12. & seqq.*

Dico verificari posse primò in Reli- 28 giosis votorum biennij Societatis Jesu, qui cum verè sint Religiosi, adhuc tamen sunt domini suorum bonorum, ut constat ex eorum privilegijs, & usu.

Secundò in novitijs cujusdam Reli- 29 gionis, ex iis quæ cum Azor. Emman. Rodrig. & Sanch. tradit, & resoluit Tamburin. *de jure Abb. dict. part. 3. disp. 6. q. 28. num. fin.*

Posterior difficultas est, an saltem lo- 30 cum habeat restrictio dicti capitis 1. in terminis in quibus agitur contra ipsum Monasterium exemptum, vel contra Prælatum ut talem, si quidem non habet superiorem coram quo conveniatur? In qua difficultate verius puto, etiam in dictis terminis non habere locum dictum caput 1. contra Religiosos exemptos. Moveor; nam cum textus ille non dirigatur ad personas privatas Religiosorum, non est cur credamus dirigi ad Prælatos, & multò minùs credendum est

est voluisse Pontificem ipsa monasteria subijci restrictionibus, de quibus ibi, vel ea conveniri coram Ordinarijs: quod magis suadetur, nam cum agat adeo principaliter de restringenda exemptione quoad delicta commissa in loco Ordinario subiecto, planè constat non cogitasse de monasterij ipsius causis; nam Monasteria delictum committere non possunt, ut communitates.

31 Tandem suadetur ex C. Trident. *dict. sess. 7. de reformat. cap. 14.* suprà ponderato, ubi nihil statuitur contra exemptionem Religiosorum degentium apud sua monasteria, sed tantum contra degentes extra illa, quos, & non alios Sæcularibus exemptis æquiparat. Unde colligitur nec textum *in dict. cap. 1.* eos æquiparare voluisse.

32 Neque obstat, quod ut suprà probavimus, soleant Pontifices derogare decisioni textus *in dict. c. 1.* in exemptionum privilegijs concessis Religiosis, ex quo videntur aliàs in ea decisione comprehensi.

33 Nam responderi potest, illam derogationem fieri ex abundantia ad tollendam omnem dubitationis causam, præcipuè cum prorsus extra dubium non sit, prædictum textum non loqui de Religiosis; imò plures existimant eos in prædicti texti restrictione comprehendi.

34 Videre restat coram quo iudice conveniri debeant de jure canonico Exempti, tam sæculares, quàm regulares, in terminis in quibus isti juxta suprà dicta non sunt conveniendi coram suis Superioribus Regularibus. Et quantum ad sæculares certum est, quod ratione delicti, contractus, vel rei sitæ conveniri possunt coram Ordinarijs; ratione autem meri domicilij non, sed utuntur sua exemptione, quantum est de jure Sexti Decretalium: at attento S. Concil. Trid. suprà citato decreto, in causis mercedum, vel miserabilium personarum indistinctè coram Ordinarijs possunt conveniri; in alijs verò causis cum distinctione, videlicet si iudicem deputatum in partibus non habeant, non autem si ipsum habeant.

35 Quod verò attinet ad Regulares intra monasteria degentes (nam extra illa degentes sæcularibus æquiparantur, ut diximus) illi quidem conveniri non possunt coram Ordinarijs, etiamsi iudicem in partibus non habeant; sed conveniri debent coram Papa non solum ex suis privilegijs specialibus, quæ omnes ferè habent, sed etiam attento jure communi, & decretis S. Concil. Trident. nisi Papa assignatum habeat iudicem coram quo conveniantur, exceptis casibus, in quibus Archiepiscopus habet jurisdictionem adversus eos, ut infra dicemus.

36 Quæstio ergo quæ in hac re solet in praxi controversari, illa est, scilicet an Religiosi habentes Conservatores, coram ipsis conveniri possint, etiamsi ipsi reculent; vel si adversarius eos convenire velit coram iudice sæculari, ex dispositione Ord. *lib. 2. tit. 1. in principio*, ipsi possint declinare ad suos Conservatores. Loquor de Religiosis, non de alijs exemptis; nam alij vel habent iudicem deputatum in partibus, & coram ipso conveniri debent, quidquid dicat Pereyr. infra citandus; vel non habent, & coram Ordinarijs conveniri debent, ex dict. S. Concil. Trid. decreto, & sic in eis cessat dispositio dictæ Ordinis quæ tamen non sic cessat in Religiosis degentibus intra monasteria; ij namque non possunt conveniri coram Ordinario, etsi iudicem non habeant: de quo vide Mend. *2. part. lib. 2. cap. 1. num. 33. & 34.*

37 Et quoad priorem quæstionem non solet contendere; nam Religiosi non recusant, sed optant coram suis Conservatoribus conveniri: sin autem recusarent, non audirentur, dummodo non essent simplices Conservatores, sed simul iudices pro eorum causis deputati, prout solent esse, qui Religiosis conceduntur. Adverto loqui hic de causis civilibus, & de tangentibus ipsa monasteria; nam si causa fuerit criminalis, vel tangens Religiosum tanquam privatam personam, coram Superioribus Regularibus agendum erit ex dictis, nisi Religiosus extra monasterium cum scandalo delinquat,

& ejus superior ab Ordinario requisitus cum punire differat, ex S. Concil. Trid. *sess. 25. de regul. cap. 14.*

38 Omitto alios peculiare, & speciales casus, in quibus Ordinariorum jurisdictioni subjiciuntur, quos latè congerunt Tamburin. *de jur. Abb. dict. tom. 3. disp. 5. quæsit. 11.* & Kochier *de jurisdic. Ord. in Exempt. part. 2. quæst. 45. per totam:* & Nos diximus 4. *tom. in comment. ad Ord. pag. 612.* & statim dicemus.

39 Unde non video quo fundamento dicat Tamburin. *ubi supra, disp. 17. quæsit. 2. num. 23.* Religiosos conveniendos esse coram suis Conservatoribus in causis criminalibus mixtis, &c. vel Guttier. *dict. lib. 3. præct. cap. 10 num. 2.* conveniendos esse coram suis Conservatoribus datis, ut eos defendant à violentijs, &c. nam si ita simpliciter sint dati, nec simul pro eorum causis iudices dentur, non video cur apud eos conveniri possint vel debeant.

40 Nec contrarium probat S. Concil. Trid. *sess. 14. de reform. cap. 5.* nam dum *in vers. Quod si,* supponit Conservatores posse iudices esse, ubi conservati rei sunt in civilibus, intelligitur si simul eorum iudices deputati sint, ut superius narraverat, advertendo etiam quod non loquitur de Exemptis.

41 Quoad secundam quæstionem major est contentio; nam Pereyra *decis. 118.* acerrimè defendit Exemptos conveniendos esse coram Judicibus sæcularibus, ex dispositione dictæ Ord. Regiæ, etiamsi Conservatores habeant, imò etiamsi ipsi, vel alij sint iudices deputati ad cognoscendum de causis eorum; & quod est admiratione dignum, etiamsi hodie nominarentur à Sede Apostolica iudices Ordinarij prædictis Exemptis: nam quamvis (inquit) Ord. loquatur de Exemptis non habentibus iudicem ordinarium, cum tunc non haberent, jam non videretur S. Pontifex derogare vel le legis Regiæ dispositioni. Verùm non solum id extra rationem dictum iudico, sed etiam existimo, quod si in literis conservatorijs declaretur, ipsum Conservatorem iudicem deputari pro causis Exemptorum, non posse Exemptos con-

veniri coram sæculari, etiam ex mente dictæ Ordinationis Regiæ: nec cessat ratio, in qua fundatur illa dispositio, & concordia, ex qua deducta dicitur; illa enim est, ne aliàs cogantur illi, quibus debetur, vel damnum datum est per Exemptos, Romam ire, vel mittere, ut ibi eos conveniant. Neque interest, quod illi iudices verè & propriè non sint Ordinarij, neque quod sint temporales; nam id nihil facit contra intentum Ordinationis, in effectu enim habent partes Judicum, qui justitiam administrant in causis motis contra Exemptos: nec Papa solet in partibus pro Exemptis alios iudices dare, ut benè colligitur ex S. Concil. Trident. *sess. 7. de reformat. c. 14.* ibi: *Etiam si iudices in partibus habeant.* Ubi non requirit, quod iudex sit Ordinarius, nec supponit Ordinarios creari pro causis Exemptorum, neque unquam tale vidimus.

Unde si Ordinatio non esset contenta nisi Judicibus ordinarijs, peteretur impossibile, & sine ratione illam qualitatem ad intentum requireret. Nec debemus credere Regem pijsimum voluisse cogere Romanum Pontificem, ut non solos iudices, sed hos cum qualitate Ordinariorum pro causis Exemptorum in hoc Regno crearet, aliàs coram sæcularibus convenirentur; nec creditur Prælatos cum quibus dicitur concordia illa facta assensum daturus tali requisito.

Quod si de iudice ordinario loquitur Ordinatio, non est, nec potuit esse ejus sensus ex dictis, ut non sufficiat, ut Exempti conveniantur coram sæculari, quod in Regno iudicem habeant, nisi is sit Ordinarius, sed loquitur de Ordinario in exordio tantùm, dicens quod illi de quibus ibi, & alij qui iudicem ordinarium non habent in Regno, ad significandum Exemptos, quos per illos terminos, & non alios nominat. Sicut ergo non esset dicendum voluisse, iudicem debere esse ordinarium, cum in dicto exordio diceret, quod Exempti conveniantur coram sæculari, si in Regno non habeant iudicem, qui de eis justitiam faciat; sic non est dicendum id voluisse, quia in exordio pro significandis Exemptis

pris dixit, *que nam tem Jus ordinario no Reimo.*

44 Et solùm posset dubitari, an prædictam qualitatem requisivisset, si in decisione de Ordinario mentionem fecisset? quod non fecit, sed ibi tantùm dixit, *porque sem razam seria nam loaver no Reimo quem delles fizesse justiça*, &c. Ergo si in Regno sit iudex, qui de illis faciat justitiam, hoc sufficit, nec aliud requirit Ordinatio; & si requireret, adhuc esset interpretanda, ut sufficeret quod iudex deputatus in forma solita daretur in Regno.

45 Eo maximè quando appellatione iudicis ordinarij venit Conservator, & pro tali reputatur. Scan. statim citandus.

46 Illud maximè notandum & advertendum est, quod quantum attinet ad exemptos Religiosos, ipsaque monasteria, quando illa, & eorum Prælati conveniuntur pro bonis sive debitis monasteriorum, non possunt conveniri coram sæculari: nam ipsa Ordinatio satis declarat locum tantùm habere in causis motis super patrimonialibus, non super rebus, vel juribus Ecclesiæ. Cùm autem omnia bona, jura vel debita monasteriorum sint ecclesiastica, nulloque modo patrimonialibus comparentur, quæ solùm in privatis personis ecclesiasticis possunt dari, & considerari, non in Communitate Ecclesiastica, nunquam ferè trahi possunt Religiosi Prælati pro causis monasterij ad forum sæculare, neque etiam pro damnis datis; nam neque ipsa monasteria damnum dare possunt, sed ipsorum privatæ personæ; & in effectu monasterium est condemnandum, & solvere debet ex suis bonis ecclesiasticis, prout sunt omnia quæ habet; nec patrimonialia in eo considerantur.

47 Quod autem Conservatores Exemptorum cognoscant de causis ubi conservati rei sunt, resolvunt Tamburin. *de jure Abbat. dict. tom. 3. disp. 17. quest. 2. n. 23.* Kochier *d. 2. part. de Conservatorib. quest. 102. num. 13.* Sanch. *dict. lib. 6. consil. cap. 9. dub. 6. num. 1.* addens quod ex privilegijs hodiernis cognoscunt conservatores etiam de causis ubi Religiosi sunt actores. Guttier. *pract. cap. 10. per*

totum: ubi tamen videtur sentire, Conservatores simplices posse cognoscere, quod nos negamus, & tantùm concedimus quando simul deputantur iudices pro causis Exemptorum: quod probatur, nam decretum S. C. statim citandum supponit, Conservatores habere aliquos, ibi: *Conservatorum inhibitionibus*, &c. & tamen non habere iudicem: ergo simplex Conservator non est iudex pro causis in quibus Exemptus reus est, nisi id exprimatur. Eleganter explicat Scan. *in propugn. Relig. Mil. discept. 9. cap. 6. per tot.* ubi omnes refert.

Similiter non probamus, quod *ibidem* 48 *num. 2.* resolvit Gutierr. dicens, quod si Religiosi iudicem non habeant in partibus, conveniri poterunt coram Ordinario, & in causis mercedum, etiam si iudicem habeant, allegando prædictum decretum S. C. Tridentini *sess. 7. de reformat. cap. 14.* non advertendo illud non loqui, nisi de Religiosis degentibus extra monasteria.

Illud tandem in re ista adverto, quod 49 Sum. Pontifex Gregor. XV. anno 1621. die 20. Septemb. saluberrimam & sanctissimam edidit Constitutionem, cuius tenorem adducit Tamburin. *de jur. Abbat. dict. 3. tom. disp. 17. quest. 1. num. 12.* statuens, quod ultra qualitatem, & dignitates de jure requisitas, ut aliquis eligi possit Conservator, requiritur de novo, ut in Concilijs provincialibus, aut diocesanis juxta decretum S. C. Trident. iudices electi, seu designati sint; & penam imponens Regularibus, sive alijs audentibus illos nominare, seu nominatis uti, nullitatemque omnium exinde sequendorum. Præterea ut teneantur intra tempus ibi præfixum eligere sibi Conservatores, eorumque electionum documenta penes acta Curia Ordinariorum exhibere, & dimittere; & dum non sic elegerint, coram Ordinarijs conveniantur, & quod sic electi amoveri non possint, aut mutari intra quinquennium, nisi ex legitima causa approbata per Sedem Apostolicam, vel Ordinarium. Item quod nullum conveniant coram talibus Conservatoribus tanquam actores (non tollit tamen quod ipsi eos à violentijs, & inju-

injurijs defendant, ut declaravit S. Congreg. ut refert Tambur. *ubi supra, quæst. 10 2. sub num. 23.*) sed tantum in causis ubi rei fuerint ipsi Exempti, vel conservati coram eis conveniantur: nec extra Civitates, seu Dioceses in quibus fuerint deputati, contra quoscunque procedere præsumant. Quæ omnia si Conservatores non observent, sive quolibet modo limites suos exceßerint, per annum ab officio sint suspensi; pars verò quæ illa fieri procuraverit, sententiam excommunicationis incurrat. Et tandem generalibus, & exuberantibus clausulis revocat omnia privilegia, sive concessiones in contrarium quibuscunque concessa, ita ut aperte constet neminem excipere voluisse: unde nescio quo jure Religiosi quotidie eligant, & mutant pro libito Conservatores, & plura alia contra prædictam saluberrimam Constitutionem quotidie fiant.

50 Quæ omnia sic resoluta circa exemptionem Religiosorum, & Exemptorum veniunt limitanda in casibus in quibus contra Episcopum aut Archiepiscopum, aut adversus suam jurisdictionem delinquant, aut etiam contra suas leges, aut pastoralia transacta virtute S. C. Trident. dispositionis; tunc enim in casibus expressis in Concilio possunt conveniri apud Ordinarium, & excommunicari ab Episcopo aut Archiepiscopo ordinario, aut alio modo puniri; remanent enim subjecti correctioni, & punitioni Episcoporum, ut ex Concil. Trident. *sess. 25. cap. 11. de Reg. & sess. 21. cap. 8. de reformat.* probat Bordon. *mor. resol. 7. num. 19. & 69.* & ita declaravit Sacra Congreg. Concilij teste Barbof. *in Apostolic. decis. collect. 439. verb. Jurisdictio, num. 6.* ibi: *Jurisdictio in eis in quibus Episcopo tribuitur à jure communi & Concil. Trident. ac Constitutionibus Apostolicis in Regulares, potest illos Episcopus etiam sub censuris Ecclesiasticis compellere.* Sacra Congreg. Concilij *in Nebiensi, 7. Febr. 1633.* Barb. *de potest. Episcop. alleg 74. num. 2.* Frances de Urrutigoyti *pastoral reg. part. 2. quæst. 1. num. 12. & seqq. & part. 2. quæst. 10 num. 58. & seqq. pag. 115.* latè Villaroel. *in tract. Governo Eccles. y pacifico, part. 1.*

9. 6. art. 2. Farin. quem citat Barbof. *ad Concil. Trident. sess. 25. cap. 13. de Regut. Macer. decis. 35. aub. 2.* ubi asserit in Curia Episcop. Papyræ decisum fuisse posse censuris compelli. Piafec. *in praxi Episcop. 2. part. cap. 3. num. 52. vers. Relinquentes:* Genuens. *in prax. Archiepiscop. Neapol. cap. 59.* Salern. *in select. canon. caps. 112. num. 11.* Ceval. *de cogn. per viam violent. 2. part. quæst. 71.* Solorzan. *de jur. Indiar. lib. 3. cap. 17. num. 66. & 69. §. Et juxta.* Franchis *de contro. inter Episcopos & Regulares, quæst. 6. vers. 5. & quæst. 20.* resoluit, quod si Regularis sit excommunicatus à jure, potest etiam Archiepiscopus, aut Episcopus mandare ipsum denunciari publicè, ut evitetur. Barbof. *in collect. ad Concil. Trident. sess. 25. de reg. cap. 12. num. 1.* Salzed. *in praxi Canonic. lit. A. in fine,* Barbof. *de potest. Episcop. 3. p. alleg. 105. num. 12.* Henriq. *in sum. lib. 3. cap. 25. & 37.* Leo *thesaur. Eccles. part. 1. cap. 8. num. 19.* Zerola *in praxi Episcop. p. 1. verb. Excommunic. caus. §. 4.* Kochier *de jur. Ord. in exempt. Novar. in sum. Bullar. 1. part. tit. de proces num. 6.* Bordon. *resol. 6. quæst. 6. num. 9.* Gratian. *decis. 232. n. 3. & 15.* Palafox Episcopus de la Puebla de los Angeles *in lib. intitulato Defensa Canonica, pag. 12. vers. 1. n. 28. & seqq. & pag. 63. num. 2. & pag. seqq.* de Luca *theatr. ver. & justit. tom. 3. de jurisd. discurs. 29. per tot. & est textus etiam expressus in cap. Cum & platate, §. fin. de privileg. & discurs. 36. & discurs. 47.* Carena *de offic. Sanct. Inquis. part. 1. tit. 5. §. 13. num. 90.* Fusc. *de visit. lib. 2. cap. 20. n. 24.* Peyrin. *de privileg. Min. tom. 1. const. 2. Sixti IV §. 10. n. 13.* Novar. *lucern. Reg. verb. Excommunicare, num. 6.* Rodrig. *tom. 2. reg. quæst. 63. art. 1.* Tamburin. *de jur. Abbat. tom. 1. disp. 15. quæst. 11. num. 38.* Delbene *de immunit. eccles. tom. 2. cap. 14. dub. 1. num. 8.* Dian. *part. 3. tract. 2. resol. 35.* Ricc. *in praxi resol. 210. num. fin.* DD. per textum ibi *in clement. 1. de privileg. Cened. in pract. quæst. 26. num. 30.* Graffis *lib. 2. cap. 49. num. 69.* Scan. *in propugn. religion. discept. 13. cap. 10.* Nos *ad ord. tom. 4. pag. 612* Lancelot. *de attent. 2. part. cap. 4. limit. 21. num. 7.* Gabriel. *com. concl. 3. num. 41.* Trivis. *lib. 1. decis. 36. n. 2. vers.*

vers. 5. Leon de cens. 2 part. recoll. 2. n. 488. & seqq. Frances de Eccles. Cathred. cap. 28. num. 353. & seqq.

51 Etiam si exempti delinquant in loco exempto. Sanch. tom. 2. conf. lib. 6. cap. 9. dub. 1. num. 29. Scan. ubi supra.

52 Quamvis contrarium teneat Scan. dict. cap. 10. num. 10. & seqq. & cap. 12. & num. fin. ubi de monialibus; Pelizar. in manuali Regular. tom. 2. tract. 8. cap. 6. §. 1. num. 86. vers. Quod quamvis Episcopus; ubi cum Cespedes de exempt Regular. dub. 370. nullam adducit rationem fundamentalem, & stantibus prædictis declarationibus non datur locus dubitationi, ut in his terminis eos reprobando tradit Frances de Urrutigoyti Pastoralis Regul. part 2. quest. 1. n. 12. non obstante etiam textu in cap. 1. de verbor. significat. lib. 6. ibi: Per illa verba privilegij. In speciales, & proprios Ecclesie Romanæ filios vos recipimus; dictos Fratres exemptos intelligi, & ipsos ex illo in proprios ejusdem Ecclesie filios fuisse receptos, quod ab alio quam à Romano Pontifice vel Legato ejus à latere interdici, vel excommunicari à quoquam non valeant declaramus. Quia respondetur non procedere in casibus, in quibus Archiepiscopus, aut Episcopus ex Concil. Trident. habent jurisdictionem delegatam in Exemptos; ex DD. supra citatis; & etiam quia talia privilegia revocata manent per Concilium in eis quæ Concilio Tridentino adversantur per Bullam Pij V. ut dicit resolutum Garcia de benefic. part. 3. cap. 12. num. 258. Aug. Barb. ad Concil. sess. 25. de reformat. cap. 21. num. 3. explicat Pasqualig. de controvers. inter Episcop. & Regul. 2 part. quest. 7. pag. 461. de Luca statim citandus dict. disc. 29 num. 7 ubi respondet etiam ad dictum textum & ad caput 1. §. In eos, de privileg. in 6. de quo supra num. ... Frances de Eccles. Cathedral. cap. 32. num. 353 & seqq. ubi defendit, & respondet ad contraria, & Cesped. hic allegatus pro contraria.

53 Extra verò casus Concilij & juris, si exemptus, aut Religiosus delinquat, quando censura non est à iure, non possunt excommunicari, sed possunt ab Archiepiscopo aut Episcopo alijs pœnis

puniri, scilicet deponendo Superiores, & contradictores incarcerando, à monasterio amovendo, privando prædicatione verbi Dei, seu etiam pœnis pecuniarijs, cap. 1. de privileg. in 6. Gratian. decis. 332 num. 15. Peyrin. de privileg. Minorum tom. 2. const. 2. Pij IV. num. 60. Lezan. tom. 4. quest. regul. num. 2. Corona de potest. Episcop. tract. 3. cap. 20. num. 4. eleganter Villarroel. in tract. Gobierno Eccles. y pacifico, 1. part. quest. 6. art. 2 n. 8. & seqq. Sanch. lib. 7. de impediment. disp. 33. num. 23. §. Sed existimo. Pasqualig. ubi supra. Lucas dict. discurs. 36. ubi refert decisum in Sacr. Congreg. ad favorem Episcopi contra Nuntium, qui ut Ordinarius Exempti voluerat eum solvere è carcere ubi Religiosus erat carceratus per Episcopi mandatum ratione delicti contra suam jurisdictionem commissi: de quo vide Leon. de cens. 2 part. recoll. 2. num. 488. & extra hos casus, quando regularis est delinquens, an possit carcerari ab Episcopo, an teneatur facere processum, vel teneatur remittere Prælato suo, vel possit ab eo puniri, vide Fermo. ad cap. Ad nostram 3. de appellat. quest. 1.

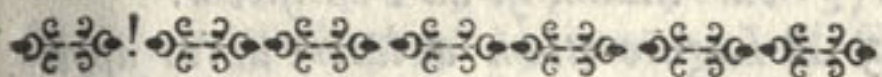
Nisi Exempti injuriam inferant Archiepiscopo, aut Episcopo, aut jurisdictionem suam turbent; tunc enim potest adversus eos procedere per censuras, ex Farin. quest. 114. num. 67. & seqq. & conf. 134. lib. 2. Sperel. decis. 86 n. 5 & 6 de Luca theatr. verit. & just. tom. 3. de jurisd. discurs. 29. per totum, & num. 4. & discurs. 36. Clemens Merlin. decis. 166 n. 5.

Casus autem, in quibus Regulares exempti subjiciantur Episcopo, aut Archiepiscopo, ex S. C. Trident. decreto refert ex varijs Concilijs Franchis, & ibi commentaria controversiarum inter Episcopos & Regulares, part. 1. & Aug. Barb. in collect. ad Concil. per eum relatis, Frances de Urrutigoyti in Pastoralis Reg. per totum, & 2. part. quest. 2. & seqq. Kochier de jurisd. Ord. in Exempt. 2 part. q. 45. & tom. 2 part. 2 quest. 105. idem Barb. alleg. 105 de Luca theatr. ver. & just. tom. 3. de jurisd. discurs. 29 36 & seqq. Scan. d. c. 10. & Nos tom. 4. ad Ord. pag. 612. & seqq. Tambur. de jur. Abbat. tom. 3. disp. 5. quest.

quest. 11. num 45. & seqq. Pelizar. in Man. Reg tom. 2. tract. 8. cap. 6 sect. 1. num. 14. & seqq.

56 Utrum autem si Archiepiscopus aut Episcopus procedat adversus Regulares exemptos, possint recurrere ad suum Conservatorem, latè disputat Frances Pastoral. Regul. part. 2. quest. 1. & seqq.

C A P U T L I.

Utrum Archiepiscopus, aut Episcopus possit punire Religiosos exemptos, aut alios turbantes suam jurisdictionem, aut lacerantes ejus edicta, facientesque alios actus turbativos, non obstante contradictione Nuntij Apostolici facta ab eo ut Ordinario Exemptorum? Et quid in lacerantes cedulones, & edictalia Ministrorum Sanctæ Inquisitionis.

S U M M A R I U M.

1 Utrum Archiepiscopus, aut Episcopus possit punire Religiosos exemptos, aut alios turbantes suam jurisdictionem, aut lacerantes ejus edicta, facientesque alios actus turbativos, non obstante contradictione Nuntij Apostolici facta ab eo ut Ordinario Exemptorum: & num. 2.

3 Seculares extrahentes edicta Archiepiscopi aut sanctæ Inquisitionis possunt puniri; & de ratione.

HÆc quæstio est in favorem Archiepiscopi, aut Episcopi resoluta per Sacram Congreg. Episcop. & Regul. apud Baptist. de Luca theatr. verit. & just tom 3. de jurisd & foro compet. discurs 36. ibi: *Quemdam Monachum Ordinis Cisterciensis Monasterij S. Mariæ in Sagittario diæcesis Anglonens. de facto turbantem jurisdictionem Episcopi, alios-*
Pars I.

que actus absque dubio turbativos faciendo, Episcopus prædictus de meo consilio carceravit, quamvis non cum ea arcta custodia, & asperitate, quam (utpote loco pænæ) in aliorum exemplum, atque ad hujusmodi Exemptorum consuetam petulantiam coercendam ex dicto consilio facere debuisset. Quare ex parte dicti Religiosi, seu ejus Abbatis habitus fuit recursus ad Tribunal Nuntiaturæ Neapolis, à quo prodierunt Litteræ præceptivæ super dicti Religiosi excarceratione, ejusque consignatione Subcollectori diæcesano, sub eo prætextu, quod ipse Nuntius in toto Regno esset Commissarius, & Delegatus Apostolicus generalis in omnibus causis Regularium, proindeque ad ejus Tribunal ex inconcussa observantia, etiam cum ipsomet Tribunali Curie Archiepiscopalis Neapolis privativè spectaret cognitio causarum & delictorum, quæ per Exemptos & Regulares patrari coningeret, præsertim extra claustra: cumque Episcopus, neglecta dicti præcepti executione recursum habuisset ad Sacram Congregationem Episcoporum & Regularium, quæ juxta stylum audire voluit Nuntium, eidem scribendo pro informatione, cum insertione supplicis libelli ex parte dicti Episcopi porrecti; Nuntius autem visis concludentibus motivis in dicto supplici libello deductis, dignoscendo talem prætensionem non esse sustentabilem, prudenter respondiisset, sui Tribunalis privativam jurisdictionem cum Regularibus & Exemptis non capere casus particulares, in quibus vel de jure, vel ex Sacri Concil. Trident. seu Apostolicis constitutionibus Ordinariorum jurisdictio etiam cum Exemptis præservata est; idcirco nulla desuper edicta resolutione ob illius ita cessantem necessitatem, Episcopus intentum obtinuit, dictumque Religiosum post talem carcerationem quam loco pænæ cedere posse censuit, sua auctoritate gratiosè dimisit.

Dicebam igitur in dicto supplici libello pro Episcopo concepto, quod quicquid sit de prædicta generali delegata jurisdictione Nuntij circa causas indifferentes, in quibus specialiter à jure vel Sac. Concil. Trident. aut Apostolicis Constitutionibus provisum non esset, ita ut privativa, quam ex observantia dictum Tribunal prætendit, percu-

Textus in l. si plures, ff. de legat. 3. interpretatur. p. 310. n. 108. & seqq.

Textus in §. id quod ex substitutione, legis 1. ff. ad leg. Falcid. perpenditur. pag. 312. n. 118. & p. 314. n. 135. & seqq.

Textus in l. si quis à liberis, §. utrum, ff. de agnosc. liber. species & sensus proponitur. p. 317. n. 4 & p. 318. n. 8.

Textus in l. ex duobus, §. fin. ff. de negot. gest. p. 317. n. 6.

Textus §. cum filius 6. Inst. de hered. que ab intest. defer. ponderatur. pag. 318. num. 7.

Textus in cap. 1. de cohab. cler. & mulier. & in cap. cum quidam, §. fin. de jurejur. quid statuant ostenditur. ibid. n. 11. & 12.

Textus in l. mutus, §. 1. ff. de jur. dot. expenditur, & in l. cum plures, §. fin. ff. de administr. tutor. pag. 319. n. 17. & 18.

Textus in l. si instituta, §. de inofficioso, ff. de inoffic. testam. perpenditur. ibid. num. 21.

Textus in l. Titio centum, ff. de condit. & demonstr. explicatur. p. 321. n. 29.

Textus in l. ex duobus, §. fin. ff. de negot. gest. species proponitur. p. 323. n. 39.

Textus in l. si patrono, C. de negot. gest. proponitur. p. 324. n. 41.

Textus in §. cum filius, Inst. de hered. que ab intest. deferunt. in quibus procedat. ibid. n. 42.

Textus in l. fratri, C. de inoffic. testam. consideratur. ibid. n. 43.

Textus in l. si quis à liberis, §. utrum ff. de liber. agnosc. procedit respectu ascendentium, & descendentium; secus verò respectu transversalium. ibid. n. 44.

Textus in cap. 1. de cohabit. clericor. & mulier. vera mens aperitur. ibid. num. 46. & seqq.

Textus in cap. cum quidam, §. fin. de jurejur. interpretatur. p. 325. n. 50.

Thesaurus.

Thesauri propriè dicti variæ definitiones. p. 258. n. 65 & 66.

Thesauri inventi dominium ad quem pertineat. ibid. n. 67 & seqq.

ad Thesaurum veniendum magicæ artes non debent adhiberi. ibid. n. 69.

Thesaurus in alieno fundo inventus an domino fundi, an inventori acquiratur. ibid. & seq. n. 70 & 71.

Thesaurus magicis artibus inventus ad quem pertineat. p. 258. n. 72. & 73.

Thesaurus in loco publico, Cælaris, civitatis, vel fisci inventus cujus fit. ibid. n. 74.

Thesaurus in loco sacro, vel religioso inventus, an totus inventori acquiratur. ibid. n. 75. & seqq. & p. 260. n. 81. & 82. & seqq.

Thesaurus attentata ratione naturali totus inventori acquiri debet. pag. 259. num. 79.

Thesaurus inventus in locis publicis, qui non sunt in alicujus dominio, totus inventori acquiratur. p. 260. n. 80.

Thesauri possessor an talis esse desinat, si conditâ pecuniâ peregrè profectus sit, & reversus locum in quo condidit non recognoscat. pag. 261. n. 89. & 90. & seq.

Transfuga.

Transfugis postliminium denegatur. p. 204. n. 63. & 66.

Transfuga quis sit, definitur. ibid. n. 64. & 65.

Transfugarum pœnæ variæ recensentur. ibid. n. 69. & seq.

Transfugæ servo postliminium, sed non filiofamilias datur, & quare. ibid. n. 77. & seqq.

Triennium.

Triennium viduis concessum fuit antequam cœlibatus pœnis plecterentur. p. 227. n. 66.

Triennium mulieribus concessum à quo tempore currebat. ibid. n. 67.

Triennium in favorem mulierum præscriptum fuit, & quinquennium in favorem virorum. p. 229. n. 77. & 78.

Tutor.

Tutor ab hostibus captus reversus jure, postliminij tutelam recuperat. p. 208. n. 122.

V

Verbum.

Verbum nihil agitur, quid importet apud prudentes. p. 215. n. 72. & 73.

Verba, *Ea conditione hæreditatem adierunt*, quid significant, ostenditur. p. 219. n. 123.

Verbum *Interest*, in §. *hæreditatem*, quid significet. p. 241. n. 70.

Verbum *Exulandi*, deportationem arguit. p. 242. n. 86.

Verba *quod enim videor possidere, &c. in §. illud quæsitum*, legis *servi & filij*, ff. *de furt.* exponuntur. p. 266. n. 129. & seq.

Verbum *peculium*, unde ita sit dictum. p. 268. n. 146.

Verbum *videtur*, plerumque non quod verè, sed quod improprie & fictè est denotat. p. 285. n. 13.

Verbum *quomam*, sæpe in jure eundem sensum facit ac verbum *quamquam*. p. 287. n. 26.

Verba ultima § *illud*, legis *1. ff. de legat. 3.* explicantur. p. 299. n. 30.

Verbum *Onus*, quam significationem habeat in jure:

Vide in verbo *Onus*.

Vicarius.

Vicariæ an provideantur ad liberam collationem Ordinarij, an verò ad nominationem eorum in quorum Ecclesijs consistunt. p. 159. n. 60.

Vicarius Generalis, vel Provisor Archiepiscopi, aut Episcopi & Capituli, Sede vacante censetur Ordinarius, & seclusa speciali commissione potest matrimonijs interesse, & alijs licentiam assistendi concedere. pag. 173. n. 10.

Virtus.

Virtus est origo & causa totius nobilitatis: exaltat, & nobilitat genus. pag. 31. n. 1.

Visitatio, & Visitator.

Visitationis antiquitas commendatur. p. 347. n. 1.

Visitationis exempla tam ex novo quam

veteri Testamento referuntur. *ibid.* Visitatio etiam apud Magistratus politicos visitata, & in Ecclesia varijs Canonibus statuta. *ibid.*

Visitatio est de juribus Episcopalibus. p. 348. n. 3.

Visitatio præscribi non potest possessione immemoriali, contraria etiam non obstante. p. 351. n. 21. & 22.

de Visitationis materia. p. 352. n. 26.

Visitatores ab Episcopis constituti obtinent jus visitandi. p. 350. n. 17.

Visitatores Capituli Sede vacante possunt visitare etiam Ecclesias exemptas. p. 351. n. 18.

Visitator potest petere etiam sibi exhiberi libros visitationum præteritarum. *ibid.*

Visitatores vim inferre possunt Regularibus visitationem impedire molientibus. *ibid.* n. 23.

Visitator specialis si fuerit deputatus à Papa, an possit visitare Episcopus: & quid Sede Episcopali vacante. p. 352. n. 27.

Usucapio.

Usucapio non potest dari, nec inchoari sine possessione. p. 252. n. 29.

Usucapio non datur sine continua possessione. p. 253. n. 31.

Usufructuarius.

Usufructuarij, coloni & similes quomodo possidere dicantur. p. 255. n. 51. & 52.

Usufructuarius & colonus non sibi, sed alijs possident. *ibid.* n. 53.

Usufructuario competunt interdicta *unde vi*, & *uti possidetis*, respectivè ad possessionem. p. 256. n. 54. 55.

Usufructuarius fundum domino, non sibi possidet; usumfructum verò sibi, non domino. *ibid.*

Usufructuarius servi acquirit quæ servo sui contemplatione relicta sunt, non dominus. p. 267. n. 137.

Usufructuarius potest servo jubere, ut hæreditatem sui contemplatione servo relictum adeat. *ibid.* n. 139. & 140.

Usufructuarius servi quomodo possit acquirere per servum quem non possidet. *ibid.* n. 141. & seq.

Ususfructus.

Ususfructus liber in bonis adventitijs filijfamilias patri acquiratur. p. 270. n. 160. & seqq.

Ususfructus in multis casibus patri non acquiratur in rebus adventitijs filij. ibid. n. 164. & seqq.

Ususfructus filiofamilias ab aliquo relictus an patri acquiratur. pag. 272. n. 177.

Ususfructus non potest dari ususfructus. ibid. n. 181.

Ususfructus nunquam recidit in Fiscum, neque caduci, neque quasi ca-

duci jure.

Uxor.

Uxor captivi etsi maxime velit in matrimonio non est. p. 225. n. 33.

Uxor quandonam misso repudio divertisse videbatur. p. 226 n. 47.

Uxor intra annum luctus nubens quibus pœnis olim plectebatur. p. 228. num. 71.

Uxor captivi attento jure canonico non potest ad aliud matrimonium convolare quamdiu maritus vivit. p. 229. n. 81.

FINIS LAUS DEO.

Uxor capiti eius desinit, velle in un-
 timore non est. P. 227. n. 23.
 Uxor quondam in illo tepido divo-
 rante videtur. P. 227. n. 23.
 Uxor inter amicos factis natus de-
 bus parit omni pietate. P. 228.
 P. 228. n. 23.
 Uxor quondam in illo tepido divo-
 rante videtur. P. 227. n. 23.
 Uxor inter amicos factis natus de-
 bus parit omni pietate. P. 228.
 P. 228. n. 23.

Uxor quondam in illo tepido divo-
 rante videtur. P. 227. n. 23.
 Uxor inter amicos factis natus de-
 bus parit omni pietate. P. 228.
 P. 228. n. 23.
 Uxor quondam in illo tepido divo-
 rante videtur. P. 227. n. 23.
 Uxor inter amicos factis natus de-
 bus parit omni pietate. P. 228.
 P. 228. n. 23.

FINIS LAUS DEO.

Uxor quondam in illo tepido divo-
 rante videtur. P. 227. n. 23.
 Uxor inter amicos factis natus de-
 bus parit omni pietate. P. 228.
 P. 228. n. 23.
 Uxor quondam in illo tepido divo-
 rante videtur. P. 227. n. 23.
 Uxor inter amicos factis natus de-
 bus parit omni pietate. P. 228.
 P. 228. n. 23.

Uxor quondam in illo tepido divo-
 rante videtur. P. 227. n. 23.
 Uxor inter amicos factis natus de-
 bus parit omni pietate. P. 228.
 P. 228. n. 23.
 Uxor quondam in illo tepido divo-
 rante videtur. P. 227. n. 23.
 Uxor inter amicos factis natus de-
 bus parit omni pietate. P. 228.
 P. 228. n. 23.

